

Pospíšil, Ivo

Gogol a slovanské literatury

Новая русистика. 2010, vol. 3, iss. 1, pp. 120-121

ISSN 1803-4950 (print); ISSN 2336-4564 (online)

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/116175>

Access Date: 28. 11. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

тургии футуристов и обэриутов. К вопросу о преемственности) a I. S. Skoropанovové (*Поэтика романов Г. В. Гриневича В тени молчания – книга Ноя, Путь молнии – книга Рожденного На Заре Уходящего Года*). Na dnešní dobu pozoruhodné je to, že jednotlivá témata příspěvků jsou historicky poměrně harmonicky rozprostřena, nikde není patrné, že se preferuje ta nebo ona tematická, směrová nebo poetologická oblast. Svědčí o tom jak hledání žánrových aluzí A. N. Apuchtina (tedy v podstatě raného ruského dekadenta) v rané próze A. P. Čechova z pera S. Janické, tak studie *Образы „юродивых“ и „убогих“ в современном русском „житийном“ рассказе*, jejímž autorem je I. Špakovskij. Svěrázná postavení mají ve sborníku práce L. Zarembové o Slovu o pluku Igora Svjatoslaviče J. O. Požarského, která je pokračováním předchozích výzkumů, na něž se tu odkazuje, a text T. Fedosejevové *Рецепция*

античной мифологии в русской драматургии конца XX – начала XXI вв. Vůbec projevy antických tradic v moderní a postmoderní literatuře by si zasloužily více pozornosti; v české rusistice toto téma kdysi kultivoval pražský rusista Rudolf Řežábek (viz jeho knihu *Antická tradice v ruské literatuře 11.–17. století*. UK, Praha 1988), ale ten se pak z rusistiky ze známých důvodů stáhl.

Je tedy minský rusistický sborník jednak důkazem prohlubující se diferenciaci uvnitř východoslovan-ské rusistiky, jednak svědectvím o postupující metodologické profilaci jednotlivých pracovišť. A také dokladem, že ne vše se v tematické a metodologické orientaci radikálně mění, spíše naopak: jako by se pociťovala touha posilovat návaznost; nikoli náhodou se zde tak často opakuje slovo „преемственность“.

Ivo Pospíšil

GOGOL A SLOVANSKÉ LITERATURY

Н. В. Гоголь и славянские литературы. Институт славяноведения РАН. Тезисы международной научной конференции 10–11 ноября 2009 г. Москва 2009. Отв. ред. Л. Н. Богданова, редколл.: Н. С. Осипова, Ю. А. Созина.

Dvousté výročí Gogolova narození spustilo lavinu mezi-národních konferencí orientovaných na různé aspekty jeho díla; nápadné je ovšem zkoumání Gogolovy poetiky a také jeho anticipace

moderny; moskevští slavisté z Ruské akademie věd a jejího Institutu slavistiky se zaměřili na vztah Gogolova díla k slovanským literaturám. Podrobnější recenzi budeme věnovat až kompletnímu

Informatorium

sborníku z konference, zde pojednáme informativně o svazku rozšířených tezí.

I když je tematický rozsah svazku vymezený, je i tak imponující a frekvence té či oné slovanské literatury je spíše dílem badatelského zaměření. České prostředí je prezentováno početně významně (Gogol a česká meziválečná satira – Jiří Hausmann, Gogol na české scéně, V. A. Francev a české recepce Gogola v 19. století, Češi o ruské literatuře a Gogolovi v 19. století, Gogol v kulturním životě ruské emigrace v Československu 1920–1930, Gogol v recepci T. G. Masaryka, Havlíček Borovský jako překladatel Gogolova díla); silně jsou zastoupeny jihoslovanské

literatury, ale také – zcela přirozeně – polská, ukrajinská a slovenská.

Gogol je tu spřažen i s rozvojem ruské slavistiky.

S tezemi řady příspěvků by bylo možné polemizovat, např. s pojetím Masarykovy recepce Gogola v Rusku a Evropě z pera J. F. Firsova; zajímavý je příspěvek N. Švedovové o Gogolovi a slovenském nadrealismu, celkově je tu méně výrazně ukázána spojitost Gogola se slovanskou modernou, výjimkou je několik studií, zvláště L. N. Budagovové, která Gogola spojuje s poetikou literární avantgardy, dosti absentuje souvislost s literaturou groteskní, absurdní a existenciální.

Ivo Pospíšil

